

ПАРАДОКС ЕВРОПСКОГ СВИЈЕТА — глобализација и интеграција

Увод – савременост садашњости

Како почети с проблематиком која и прије отварања зариче «okus» неизвјесности, чак залудности сваког теоријског настојања? Како год се «окретали» увијек «врућем и горућем» проблему процеса глобализације (и њему припадног процеса интеграције), под било којим аспектом и у било ком регистру појмова, у суштини питали смо (кроз разне варијације) једно питање: куда води изборени пут човјечанства? – и услијед његове специфичне тежине – већ изгубили дах. Од хладне пећине до свјетлости теле-технолошког доба! Да, линија је јасна, напредак евидентан и неупоредив, али значења измагљују, повјесне етапе разголићују се још само као станице расапа смисла или као спомени да га је уопште било. Зашто? Питања попут овог (*зашто или чему?*) линија развоја дезавуише, тј. сама развојност (управо богатством као пренапученошћу) излаже их као теоријску парализу, као вјештачку реанимацију и варирање тзв. «старих и потрошених општих мјеста». Ако је заиста на питање *зашто* готово немогуће понудити било какав одговор, хоће ли имати смисла једна платоновско-математичка операција: линију као јасност и прегледност (а то је концепт) која образује површ (ова њедри *тијело* «нашег свијета») позвати на тачку из које се, као расвјета, прегледност и освијетљеност развија и ту питати *како и на основу чега?* Може ли ово *како* инсистенцијом начети и подручје *зашто?* Хоће ли чињеница да смисла «бијаше било», као спомен, рећи нешто о процесу расапности? Хоће ли опоменути, затражити стајање, наредити строги поглед... А тад, можемо ли се, и напokon, хоћемо ли се «по овом питању», заиста, увјерити у шутњу «општих мјеста» или ћемо упознати карактер шутње, чак, мада је преурањено рећи, и њен механизам? Оно што се има ставити у задатак далеко је од клицања «првом дану» и «јутарњем руменилу», далеко од празног задовољства и пламова срдацаца при расподјели *добра* званог *смисао* кроз епохе и много је